

אני וסימון ומואיז הקטן / יוסי בנאי

בנעלי שבת עם כובע של בארט
ובעברית יפה עם עין ועם חית
דהרנו על ענן עשוי מכריות
ובאקדח פקקים הטבענו אוניות
הייתי טרזן , וסימון ארול פלין
ומואיז הקטן קפץ כמו גונגה דין
ובלילות החורף הקרים מאוד
היינו מתכסים בכל החלומות
היינו ילדים וזה היה מזמן
אני וסימון ומואיז הקטן

עברו שנים מאז עכשיו העיר גדולה
מסימון לא שומעים אפילו לא מילה
ומואיז הקטן לאן הוא נעלם
וגם קולנוע רקס כבר לא קיים
אבל אני כשאני כך לבדי
אני חוזר לסמטאות ילדותי
אל נעורי שנעלמו עם השנים
לחברים שלי ההם הישנים
היינו ילדים וזה היה מזמן
אני וסימון ומואיז הקטן.

ולפעמים כשאני כך לבדי
אני חוזר לסמטאות ילדותי
אל נעורי שנעלמו עם השנים
לחברים שלי ההם הישנים
אני חוזר אל הצבעים והקולות
אל העיניים התמימות והגדולות
אני חוזר אל השכונה אל עץ התות
אל עפיפון אדום אדום קשור לחוט
היינו ילדים וזה היה מזמן
אני וסימון ומואיז הקטן

אני זוכר קולנוע רקס ביומיות
ומרחוק פעמונים של כנסיות
ואיך רדפנו על גגות אחרי יונים
לעוף איתן רצינו עד לעננים
ובגן השעשועים על נדנדות
נשבענו אמונים לכל הילדות
שיחקנו סמל וסוס ארוך וראשיות
המלחמות היו אז לא אמיתיות
היינו ילדים וזה היה מזמן
אני וסימון ומואיז הקטן